

† IN MEMORIAM

Dubravko Škiljan (1949-2007)

Pisati o prof. dr. Dubravku Škiljanu, a bez profesora Škiljana, nalik je na punjenje bačve bez dna. Bio je poput nepresušnog ishodišta koji uspješno (po)rađa nove i nove potencijale i nepogrešivo ih usmjerava k aksiološkom ispitivanju vrijednosti lingvistike uopće. Sada kada ga tjelesno više nema među nama izvor je presušio, a bačva se probušila. Prvi put sam se susrela s profesorom Škiljanom 2004. god. na sjednici Odsjeka za lingvistiku. Na spomenutoj sjednici predstavljala sam Klub studenata lingvistike ne smatrajući da me se tiču točke dnevnog reda sjednice. U jednom je trenu profesor Škiljan rekao: »a što mlada kolegica misli o svemu tome?«. Bio je to prvi put da me profesor pitao za mišljenje i od onda je to neprestano činio do samoga kraja svoga života. Previrući studentskim razmišljanjima, rušeći naizgled čvrste i ustaljene norme, bio je iznova spreman sumnjati i preispitivati, kako svoje, tako i naše tvrdnje. Da je mario za vrijeme moglo se vidjeti iz njegove besprijekorne točnosti i organizacije predavanja. Deduktivnom sistematizacijom gradiva u svoja je predavanja unosio red i sklad lišen svake suhoparnosti i monotonije. Njegova predavanja bila su sve samo ne puka reproduciranja ili sljedovi monotonihi analogija. Naprotiv, vrlo samozatajno, ali ipak izrazito prodorno profesor Škiljan je dijalektičkom virtuoznošću i znanstvenom preciznošću, uz primjese ironije i provokacije, redovito uspijevao probuditi interes studenata za mnoge lingvističke teme. Od nas je tražio da ne prihvaćamo svijet apriori, te nas navodio da prislušujemo tuđe razgovore u kafićima, ne kako bismo bili nepristojni, nego kako bismo kao nijemi promatrači/ lingvisti crpili znanje i iskustvo o komunikacijskoj funkciji jezika. Tražio nas je da pišemo eseje zamišljajući da smo shizofreni autori, očekujući od nas maštovitost i inovativnost koju je i sam uvijek nudio u svojim zadacima. Na njegovim se kolokvijima pisao i crtalo, na predavanjima se raspravljalo, smijalo, mislilo, provociralo, ali i šutjelo. Mnogo je puta odlazio tužna lica s predavanja razočaran upravo studentskom šutnjom koja je znala zavladata. Često se puta pitao gdje je to nestala znatiželja iz nas. Jednom prilikom izjavio je kako smo mi najletargičnija generacija studenata koju je imao. Možda je bio u pravu, a možda je i sam osjetio kako ga još ne dijeli mnogo od trena kada će napustiti ovaj svijet, te je posebice zbog toga želio ostaviti lingvistički žar u nama. Žao mi je što ne može biti ovdje kako bi posvjedočio da njegovim odlaskom žar u nama ipak nije prestao tinjati. Profesor Škiljan zapalio je vječno svjetlo za pitanja opće lingvistike i semiologije i na tome mu veliko hvala.

173

DISKREPANCIJA
SIJEČANJ 2008.
SVEZAK 9 | 13 BROJ